

317

MINISTERIE
VAN
BUITENLANDSCHE ZAKEN.

A IV

'S GRAVENHAGE, den 10 April 1895.

AFDEELING,
No. 4027/W2.

Euh. 20 — —

Bijlagen.

Men wordt verzocht bij de aanhaling van
dezen brief dagteekening, nummer en
afdeeling nauwkeurig te vermelden.

—♦—

Zie
105

Hoog Welgeboren Heer,

Onder verwijzing naar Uwe missive
van 8 Februari jl. n^o 52, heb ik de eer Uw M^g.
bij deze mededeeling te doen van het geroepen
van H. M. Regering omtrent de nadere
Britsche voorstellen in zake het sluiten
van een nieuw uitleveringsverdrag.

Artikel II, n^o 1, zooals het thans gewij-
zigd is en met de in roode inkt aangegeven
toevoeging kunnen wij ons wel vereenigen.

Met het oog op de bedoeling neergelegd
in art. 9 onder uitleveringswet „op aan-
vraag van de macht, in den vreemden Staat
tot voorloopige aanhouding bevoegd,” beho-
rend de woorden in art. X „de eerste lid „orale
testate that a warrant has been issued” te
vervallen.

Tegen het laatste lid van dat artikel be-
staat geen bezwaar. Evenmin tegen de uitdruk-
king „minister of state” in art. XII n^o 4 mits
deze

den Heere Baron van Goltstein van Oldenaller.

Buitengewoon Gezanten / gevolmachtigd Minister
van H. M. de Koningin der Nederlanden
te Londen.

deze vertaald wordh door, Staatsminister.

Art. XIII stellen wij voor te lezen als volgt: „Wanneer de voorspelde in Nederland is aangehouden en requireert de Officier van Justitie binnen drie dagen na de aanhouding, en, zoo deze geen plaats heeft gehad of eeds vóór de aanhouding is geschied, binnen drie dagen na daartoe te zijn aangeschreven, dat de opgeëischte persoon door de rechtbank worde gehoord, en dat derzelve haar advies mitbrengt over het al of niet bestaan der gevraagde uitlevering.

„Binnen veertien dagen na het verhoorrend de rechtbank haar advies en hare beslissing met de tot de zaak behorende stukken aan den Minister van Justitie.

„De uitlevering kan alleen worden toegestaan op vertoon van het oorspronkelijk of van een gewaarmerkt afschrift, hetzij van een vonnis van veroordeeling, hetzij van een beschikking tot instaat van beschuldiging stelling of van een beschikking waarbij rechtstreeks is verleend met bevel van gevangenneming, hetzij van een bevel van gevangenneming, afgegeven in de vorm van, voorgeschreven door de Britsche wetgeving en waarbij het feit waaraan sprake is op zoodanige wijze wordh omschreven, dat de Nederland-

sche

sche regering in staat zij te beoordeelen of het, volgens de Nederlandse Strafwet, een geval daargestelt in het tegenwoordige verdrag voorkomt, alsmede vermeldende de of het feit waaraan de strafbepaling.

Deze stukken moeten zijn gelegaliseerd door een van de Britsche ministers en door den Britschen Geraant te Gravenhage.

In art. XVIII is het derzelve danne voorstel omtrent de koloniën opgenomen leehoudens bij de reging der woorden: „for the purposes of this article“, waar tegen geen bezwaar bestaat.

De verdere bemerkingen daaromtrent berusten grootendeels op misverstand. Zoo schijnen de Lyschellen en Mauritiüs evenred tot Afrika en West Indië tot Amerika te behooren als Groot Britannië tot Europa leehoord. Ook kan rechtstreeks uitlevering tusschen Java en de Kaapkolonië plaats vinden, daar zij beiden liggen in het deel der wereld bedoeld in al 2.

Dit valt duidelijk in het oog, wanneer men bedenkt, dat er in het artikel gesproken wordh van Afrika, alwaar Nederland immers geen koloniën bezit. Alle twi-
fel zou kunnen worden opgeheven door te lezen: „situated in the part of the world comprehending Asia, Australia and South and East Africa“.

Tusschen Canada en Java kan

kan echter geen rechtstreeks uitlevering
plaats hebben; daar tegenover zich onze
koloniale verordening. Maar er schijnt
ook geen ernstig beërwaar van te duchten,
immers de aandrage zou toch de postroute
over Engeland nemen, en dan is de omweg
over Nederland met een kort oponthoud
al daar wel niet van beteekenis in ver-
gelyking met den langen reisduur. Bovendien
is het uitwijken van Canada naar
Yara en omgekeerd bij de tegenwoordige
medelen van vervoer niet zeer waarschijnlijk.

Het vervallen van het bestaand
verdrag en de terugwerkende kracht van
het nieuwe zijn in een afzonderlijk art
XIX opgenomen, hetgeen kan worden
opgevoerd.

Voorts zouden wij willen voor-
stellen de eerste zinmede van art XX aldus
te doen luiden: „The present Treaty shall
come into force four months after the
exchange of the ratifications.”

Van deze gelegenheid gelieve
Uw Maj. gebruik te maken om er de Brit-
sche Regering nog op te wijzen, dat het
Haar welbekende geval van E. A. Witte
wiens uitlevering in October 1894 door ons
moest worden geweigerd, alleen doen
zoude vallen onder het nieuwe ontwerp-
verdrag, wanneer, „en celement” (nº 7
van art II) volgens het Engelsche recht
werkelijk

werkelijk overeenstemt met: „verduistering“
als bedoeld in art 321 van het Koninkrijks
sche Wetboek van Strafrecht, zoodat dan
nº 7 zou behooren vertaald te worden
door: „Verduistering of diefstal“ en niet
door het enkele woord: „diefstal“, zoodat
sub nº 5 van art 2 van het bestaande
verdrag heeft plaats gevonden.

Indien op die wijze voor alle „ver-
duistering“ uitlevering mogelijk wordt,
zoude nº 11 van art II kunnen vervallen,
tenzij uit het Engelsche strafrecht daar-
tegen bedenking mocht rijzen.

Nicht echter blyken dat „embezele-
ment“ niet beantwoordt aan ons begrip:
„verduistering“, dan zal het wenschelijk
zijn het woord „embezelement“ te doen
vervallen, doch dan zouden we ons
ten einde een geval als dat van genoem-
den Witte onder het verdrag te brengen
de persoonlijke beperkingen uit art II
nº 11 van het „draft“ behooren weg
te vallen en dit nummer behooren te
luiden:

„Fraud made criminal by any
law for the time being in force.“

Bij dit voorstel wordt intusschen
uitgegaan van de meening dat het
vaststaat dat onder „fraud“ moet wor-
den verstaan: „verduistering“

Terwijl ik mij houd aanbevelen
voor

voor mededeeling van het gevoelen der
Britsche Regeering om tenz bovenstaande
punten, bied ik U. M. G. de vernieuwde
verzekering mijner hoogachting aan.

W. M. G.